

er internacional ebrenc

ol Club Barcelona

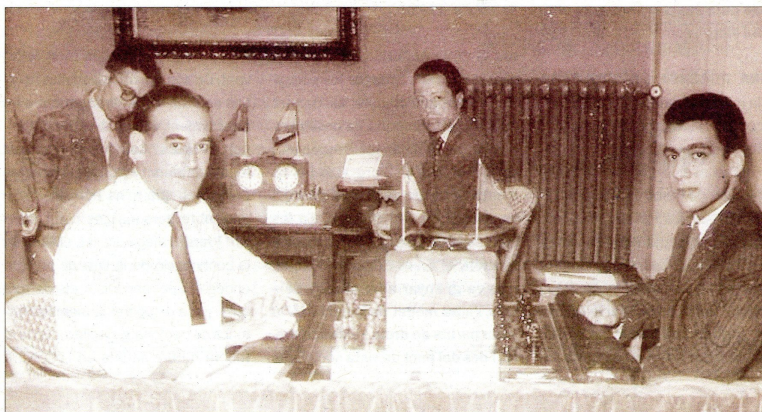

1935 arxiu Branguli - Selecció espanyola, camí de Lisboa, per a enfrontar-se a Portugal. En la imatge: Ricardo Zamora -darrere dels dos ajupits-, Campanal, Cilaurén, Iragorri, Jacinto Quincoces, Etzaguirre, Soladrero, Lángara, Gorostiza, Lecue, Zabalo i Esteve Pedrol, primer de la dreta, ajupit-. Darrere, Ventolrà, Areso i Luis Regueiro.

6 d'agost de 1936, i després dels primers dies de lluita, el 15 d'agost, un grup de milicians del Departament de Parcs i Jardins de la CNT-FAI es va presentar a les oficines del FC Barça i va penjar cartells a la porta i a l'estadi de les Corts, anunciant la confiscació del club per part del sindicat.

Per a evitar que el club blaugrana caigués en les seues mans i comptant amb l'aprovació de la junta directiva de l'entitat, els seus treballadors es van coordinar per a crear un comitè legítim d'empleats davant el sindicat llibertari per a assumir la direcció de club. Ràpidament, els empleats que no estaven sindicats es van adherir al Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria (CADCI), organisme fundat a Barcelona el 1903 per un grup de dependents de comerç i oficinistes de tendència catalanista.

En estos moments Esteve Pedrol va tindre una aportació decisiva en la resolució del conflicte. El Comitè va prendre com a primera mesura important reunir-se amb els jugadors del club per a explicar-los la situació, i demanar-los paciència i comprensió envers la nova situació. Fins a 15 futbolistes van acudir a la seu del club el 20 d'agost, destacant la intervenció de Josep Raich i Esteve Pedrol, per a acabar acceptant de bon grat la nova situació. El 31 d'agost estos empleats, el porter Ramon Llorens i Esteve Pedrol, i tres directius més en la seua qualitat de socis, van formar part del

Esteve Pedrol en la seua confrontació internacional davant el Grup Escacs Lisboa.

Comitè.

Era una època de gran expansió del sindicalisme, i amb este context de sindicalització obrera global, el 30 d'agost es va celebrar una reunió per a constituir el primer Sindicat de Professionals del Futbol. El seu primer president va ser el tortosí Esteve Pedrol, que en aquella època era un dels capitans del FC Barcelona. Uns dies després de la seua presentació, es va inaugurar la seu al carrer Pau Claris, i es va passar a denominar-se Sindicat de Professionals del Futbol-UGT. En gairebé un mes, comptava amb més de 200 afiliats, la pràctica totalitat dels futbolistes professionals a Catalunya.

■ Gira americana salvadora

La situació econòmica del club era crítica, però va arribar una proposta salvadora, quan des del continent americà, l'empresari barceloní resident a Mèxic, Manuel Mas Soriano, va enviar una carta d'invitació al Barça a través del porter Pep Iborra. L'expedició blaugrana amb l'irlandès Patrick O'Connell com a entrenador Rosend Calvet de president, Angel Mur Navarro, massatgista, l'entrenador Patrick O'Connell i els jugadors Martí Ventolrà, Fernando Lorenzo, Joan Babet, Josep Pagés, Ramón Zabalo, Joaquín Urquiga, Josep Iborra, Felix de las Heras (el Tache), Juli Munllach, Esteve Pedrol, Miquel

Gual, Josep Argemí, Domènec Balmanya, Josep Bardina, Juan Rafa i Josep Escolà, va sortir amb tren rumb a França, per a emprendre un llarg i perillós viatge al port atlàntic de Saint-Nazaire, on van agafar el vaixell fins a Mèxic, país presidit per Lázaro Cárdenas. Abans, prop de Portbou, el comboi va ser metratllat des de l'aire, i obligat a parar màquines de nit dins d'un túnel. Els partits disputats a Mèxic, país que els va rebre amb molt d'entusiasme, van proporcionar al club més de 460.000 pessetes de l'època, dipositats en un banc de París. Mentrestant va arribar una invitació de la Lliga Professional de Futbol dels

Com a jugador d'escacs va disputar la competició radiotelefònica entre Espanya i Argentina

EUA i l'equip va embarcar en direcció a Nova York, on va continuar la gira.

■ Assenyalat com a espia

La situació a Espanya davant l'avanc de les tropes franquistes va fer que molts jugadors optessen per no tornar. A Mèxic es van quedar Ventolrà, Urquiga, García, Gual, Iborra, Pedrol i Tache, mentre Balmanya, Escolà i Zabalo van fixar la residència a França. Calvet, O'Connell, Angel Mur, Munllach, Argemí, Babet, Bardina, Rafa i Pagés es van arriscar i van tornar a Barcelona.

Durant l'estada a Mèxic, Pedrol es va convertir en sorprenent protagonista, ja que segons consta en els arxius del Barça, era un espia de l'exèrcit rebel comandat per Franco, i des de la seua arribada a Mèxic es va posar a les ordres dels partidaris del cop d'estat, informant de les idees polítiques i comportament dels seus companys expedicionaris, i que des de l'exili va seguir col·laborant durant dos anys més amb el govern rebel, establert a Burgos.

El cert és que quan va tornar a Barcelona el 1940, va complir un any de sanció sense poder jugar, imposada pel nou règim, acusat de ser repulicà. Va tornar a jugar amb el Barça el 1941, però d'una forma testimonial, disputant només un partit de Lliga i de la Copa President i alguns amistosos.

Es va retirar per a dedicar-se a entrenar, encara que durant poc temps, en què va dirigir com a tècnic el Sant Andreu.

■ Nova etapa amb els escacs

Finalitzada la seua etapa com a futbolista, Pedrol va trobar una altra sortida per a seguir competint, convertint-se en un destacat jugador d'escacs. Amb el seu club Ruy López-Tivoli va participar en diverses competicions, com el duel internacional interclubs que es va celebrar a Barcelona contra el Grup Escacs Lisboa, i en diversos campionats d'Espanya, i també va formar part de la selecció espanyola que va disputar una confrontació radiotelefònica amb la d'Argentina el 1946, en què el primer moviment d'honor el va fer el president argentí Juan Domingo Perón. El seu enfrontament va acabar amb taules davant Beretta.

Va morir a Vilassar de Mar, als 70 anys, i l'acte del sepeli es va fer a l'església de la parròquia de Sant Joan el 4 de setembre de 1976, amb presència de la seua esposa Teresa Capilla, fills, nets i germanes.